

Til § 9: (udkast § 6).

Reglerne svarer til de nugældende bestemmelser i lovgivningen om private fællesveje jfr. lov nr. 127 af 25. marts 1970 om ændringer i vejlove § 4, stk. 4, samt til administrativ praksis. Under hensyn til afgørelsernes betydning for de berørte grundejere har man opretholdt den hidtidige klageadgang, herunder adgangen til at indbringe amtsrådets afgørelser som klagemyndighed for ministeren for offentlige arbejder, jfr. stk. 2. Forslaget afviger på dette punkt fra § 4 i lov om offentlige veje.

Til § 10: (udkast § 5).

I de tilfælde, hvor der kan blive tale om tilkendelse af egentlig ekspropriationserstatning efter lovforslaget forekommer det naturligt, at erstatningsfastsættelsen foretages af de i henhold til vejbestyrelsesloven nedsatte taksations- og overtaksationskommissioner, der i øvrigt også foretager erstatningsfastsættelsen i henhold til byggeloven, jfr. dennes § 58. De samme kommissioner må også i mangel af mindelig overenskomst tage stilling til, om et krav om overtagelse af et areal i henhold til forslagens § 37 er berettiget og fastsætte erstatningen for arealer, overtaget efter denne bestemmelse. De må ligeledes fastsætte de erstatninger for arealer m. v., som skal udredes i henhold til forslagens § 40 ved anlæg af private fællesveje efter krav fra vejmyndigheden.

Da de i henhold til vejbestyrelsesloven nedsatte taksations- og overtaksationskommissioner ikke anvendes i Københavns kommune, foreslås det dog, at erstatningsfastsættelse i København skal foretages af den i henhold til Københavns byggelev nedsatte taksationskommission.

Til § 11: (udkast § 7).

Den kommunale myndighed, der efter *stk. 2* skal høres over dispensationsandragendet, vil alt efter omstændighederne være vejmyndigheden eller vejtilsynsmyndigheden. Dispensationen vil kunne meddeles på nærmere af dispensationsmyndigheden fastsatte vilkår.

*Kapitel 3. Vejvedtægt.**Til § 12: (udkast § 3).*

Under den nuværende retstilstand gælder i Københavns kommune loven af 14. december 1857 om gader, veje og vandløb i København. Denne lov giver bl. a. kommunen beføjelse til på eget initiativ

at bestemme, at private gader skal istandsættes og vedligeholdes. Uden for København gælder reglerne holdelsen. Reglerne i 1865-loven fortrænges imidlertid i kommuner med bymæssig bebyggelse i det omfang, der indføres udtømmende bestemmelser i vejvedtægt.

Efter den hidtil gældende lovgivning kan der i disse kommuner indføres vejvedtægt, der indfører grundsætningerne fra den københavnske gadelov, jfr. betænkningen side 9-11.

Efter § 12, der ligesom § 6 er i nær overensstemmelse med byggeoven (§ 7), skal der for enhver kommune (bortset fra Københavns kommune), som har en samlet bebyggelse med mere end 1.000 indbyggere, tilvejebringes en vejvedtægt. I andre kommuner kan der efter udkastet tilvejebringes en vejvedtægt. Vejvedtægtens område kan stedligt begrænses til den del af kommunen, hvor der findes en samlet bebyggelse, eller hvor en sådan bebyggelse kan forventes.

Medens vejvedtægter efter hidtil gældende lovgivning kun i Frederiksberg skal godkendes af ministeren for offentlige arbejder, men i øvrigt skal godkendes af amtsrådet, foreslås det i *stk. 6* i overensstemmelse med byggeovens § 7 og for at fremme ensartetheden i vedtægterne, at disse i alle tilfælde skal godkendes af ministeren. Amtsrådernes indflydelse på vejvedtægterne i kommuner, der ikke har en samlet bebyggelse med mere end 1.000 indbyggere skal dog efter forslaget bibeholdes, idet det i *stk. 2* foreslås, at de kommuner, der ikke er pligtige at indføre vejvedtægt, kun kan tilvejebringe en sådan med tilslutning fra vedkommende amtsråd, medens vejvedtægter i andre kommuner efter *stk. 6* kun skal forelægges amtsrådet til udtalelse inden stadfæstelsen, hvilket svarer til boligministeriets praksis med hensyn til bygningsvedtægter.

Vejvedtægternes indhold skal efter forslaget være et andet end efter hidtil gældende ret, idet de grundlæggende bestemmelser fremtidig foreslås optaget i selve loven, hvorved den hidtidige, ikke altid lokalt begrundede uensartethed i de lokale vejvedtægter bortfalder.

Virkningen af indførelse af vejvedtægt i de kommuner, som efter forslaget ikke har pligt til at indføre vejvedtægt, bliver efter forslagens § 6, at kommunalbestyrelsen er vejmyndighed (eventuelt kun inden for vedtægtens gyldighedsområde), og efter § 13, at de mere indgående regler i afsnit III principielt finder anvendelse, jfr. nærmere § 13 og bemærkningerne hertil.

Indførelse af vejvedtægt foreslås således i alt væsentligt tillagt samme betydning, som ind-